

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džětał
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njech čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždy robotu w Serbolerje z knižicizničerni w Budynčinje a je tam ja schwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Jutry.

1. Kor. 15, 17—20.

Schto nam tón kamjen wot rowowych durjow wotwali? Tak Marja Mladena a Marja Jakubowa a Salome njes řobu džachu, kiž rano k rowu teho dnjesa pschindžechu, jako bě řo řabbat minyl a řlónžo řhadžesche. A hlej, jako tam pohladachu, pytuchu wone, řo bě tón kamjen wotwaleny. A wone řandžechu do rowa a widžachu mlodžeńca na prawej ruzy ředžo, tón běřche j dolhej bětej drařtu wodžety; a wone řo řtróžichu. Wón pak džesche k nim: Njeřtróžesche řo, wy pytacže řesufa Nazarenischo, teho řschizowaneho; wón je řtanył a njeje tudy. A wone wuridžechu řhěřje a čeknychu wot rowa, pschetož řtrachota a hrořa běřche na nje pschisřka. — Ale bórřu bě hrořa řako wot nich wřata; tón horjeřtanjeny řam řo jim řjewi. Nětko řo jich řrudnosć do wulkeje wjeřeloseče pscheměni. Běchu teho dnjesa widželi řo bě řako řitny; to bě jim dosć. Nětk tež wjeđžichu: dha budžemy tež my řitny; hdžež je řlowo horjeřtanyska, njemóžemy tež my, jeho řtany, w rowje wostacž.

Ša nař, moji lubi, njeje horjeřtacže řesufa, nascheho, nje nje wěřte, hacž řa řych přěnič řwěđřkow, runjež njeřřny teho horjeřtanjeneho widželi a ře řwojimaj rukomaj womařali. Ale wěřiny tež my tak wěřesche, řaž te řony? Njeje řesufowe horjeřtacže řa nař njeřřymliwne? Wjele řo jich namafa, řotřř horjeřtacže teho dnjesa njeřadža pschidacž a wěřicž. Tak běchu tež řižo w přěnič wofadach řšchecžijanow ludžo, kiž běchu we wěřje do horjeřtanjeneho njewobřtajni, řotřřčž rořom to njewěřesche. řehodla řwojaty řapocřtoł řatwoł jim horjeřtacže řchřřtuřowe řrucže wobřwěđčži.

Nasch text je řpěw dohycža, řotřřž tu ř erta teho wulkeho řapocřtoła řhřřchiny. Š možnym řřowom dohycže jutrowneho wjeřčya pschecžitwo řnjercži a rowej, dohycže jutrowneje wěřy pschecžitwo bořesči a dwělej pschipowjeda. „Tón dnjes je řtanył, wón je woprowdže horjeřtanyska!“ Wón nam wadžnosć řuteje wěřnosćesche řofařuje, nař dopomniřo, řak řěđne řy čřlowjeřtowo bjeř horjeřtanjeneho řchřřtuřa řyřto, a řak řrařne je ř nim. Čhřemy řebi wadžnosć horjeřtacže řchřřtuřa řliže rořpomicž. My řo prajřamy

1. Šchto je řchřřtuř?
2. Šchto řu jeho řapocřtołjo?
3. Šchto řmy my řšchecžijenjo bjeř horjeřtanjeneho řchřřtuřa a řchto řmy j nim.

1. Pschěđřtaje řebi, řo njeřnychu na čřichi piatř řane jutř pschisřke. řomhřesče řebi, řo řychu te řlowa: „a woni džěchu a wobarnowachu row ř wachu a řařřlowachu tón kamjen“, řónž řyřeho ewangelija řyře, njeřy řotom řlowo řwojateho řapocřtoła řrařřna wěřnosć řyřo: „Njeje-li pak řchřřtuř horjeřtanyska, dha je wafcha wěřa pschiwěřa, a wy hřřesče řesče we wafřich hřřchach.“ Šchto řy řchřřtuř řyř, njeřy-li horjeřtanyska, řicžo řruře, řřiba wot řoha wopuřšcženy řonač, w nožy a řrařře řařřjena řwěřřa. řrije je řrařřne řwěčřřa, tuta řwěřřa, ale w nožy a řrařře je řařřnyřa. řaj, jeho řlowo je tež tu hřřesče řrařřne, a řana wucžba njeje nam njeřbjeřřkeho řwóřa tak řařřne řořařa, je čřlowřřka wutřoba tak řřuboko rořemika; ale wafř řbóžnych čřinicž tuto řlowo njemóže, pschetož to je řlowo čřlowjeka. řež wón je řo tu řyřliř; pschetož wón je prajř: „na řřesči džěń řudu řako horjeřtanyska“ a njeje horjeřtanyska. řaj,

wón wschať tež tu lubosť a česť saŕžu; wón je jedny tich najnadobnijich, je pschikad dobrých počinkow, martrať, kiž hwojeho runjecza nima; ale wón nijeje tón Ebóžnik, tón Wu-možnik wot hrěcha a hmiereče, wón je ham frudny dobytk hmiereče. „Njeje-li Šhrystuš horjestanył, dha je wascha wěra podarmo“. To hmy hacž dotal do cžlowjeka mēřili, hmy šo k cžlowjetej modlili. Cžlowjestkwo je tu sašo, sčtož wěsche, priedy hacž Šhrystuš pschińdže, cželo bjes hlowny, stadlo bjes pašyrja. Tu hmy hiščeže we hwojich hrěchach, pschetož njewěmy, hacž je Bóh wopor ja hrěch tebi wujednaria pschewjal abo niz. Woprawdže, to by skrašna myšl sa wěrjazu dušchu byla! — Ale bučže dobreje nadžije; Šhrystuš je horjestanył; wón nijeje w rozy a strasche haŕnjena hwěšda, wón je dobyčezěšy šo blyščežaje šlónzo. Šhrystuš je horjestanył; a psches jeho šbudženje wot mornych je Bóh teho wot cžlowjekow saŕudženeho, fchizowaneho, mornjeneho a pohrjebaneho Šnjeja ja zply hwet čžmil a ja kóždeho wobšwědčžil: „Do je mój luby Šsyn, na kóřymž ja dobre špodobanje mam!“ Někto je jeho šlowo jako šlowo wěrnosťe dopokasane; pschetož Bóh je wschitko dopjelnil, sčtož bē priedy pschypowjedal. Někto je šo ham wobšwědčžil jako Šsyn Boži, kral čžesťe, knjes kražnosťe, wjetč žiwjenja, dobywat hmiereče. Někto je jeho škutk dořonjany, jeho wujednarišči wopor na fchizju je pschijaty, jeho nješchecželjo šu k hami bje pschichli. Tehodla dyrbja šo w Jesuřowym njenje poflawrocž wschitke kolena tich, kiž w njebjech a na semi a pod semju šu. Tehodla fchescžijanstwo dženka teho Šnjeja i fhwawobnyhni šhērlyšchemi fhwali.

2. A dale, sčto bychu japoschtoljo byli, njeby-li Šhrystuš horjestanył? — Nicž japoschtoljo tať wóšje, tať huřto, tať kručje njeprěduja šhiba to špodžiwne: „Šhrystuš je horjestanył!“ „Tuteho Jesuřa je Bóh šbudžil, teho hmy my wschitzy šwědčžojo“, tať Pětr na šwjatkach ludej w Jerusaleme pschypowjedasche; a šwjaty japoschtol Pawol w Athenje předuje wo „Jesuřu Šhrystuřu, kotrehož je Bóh šbudžil wot mornych.“ Šsu cži wschitzy falschni šwědčžojo byli, jako pschypowjedachu: „Šhrystuš je horjestanył!“ Je šo Marji džalo, jako w šabrodže Jesuřa widžesche? Je to šon byl, jako wučžonnikaj i Emmauřa teho Šnjeja pofnaschtaj, jako šhlěb lamasche? Šsu cži jednacžo ducha widželi, jako teho Šnjeja wohladachu, hdyž jich postrowi: „mēr budž i wami“ Abw šu jenož druhich jebali jako falschni šwědčžojo, runjež hami wjedžachu, šo na tym nicž njeje? Praježe, sčto i teho mējachu? Sčto Pětr w Jerusaleme předuje: „Jesuřa, kotrehož wy seje fchizowali, je Bóh šbudžil“, dosta? Wuřmēschenje, jastwo, khostanje, haj škoro hmiereč. Sčto bē mřda Pawola, jako do zuřych krajow pucžowasche, Šhrystuřa, fchizowaneho a horjestanjeneho pschypowjedajo? Wroza a dželo, hlód a lacžnosť, jastwo a šchwikanje. A tola nješchestachu dale to šamřne předowacž! Tola je Šhrystuš jich jenicžka nadžija a wjeřelosť. Haj, Šhrystuřowe horjestacze je džiw, kotryž škoro rosemicž njemóžemy. Ale hiščeže wjele špodžiwnišcho by to bylo: japoschtoljo falschni šwědčžojo, cžerpjo a mřejo se šžu w hubomaj; šwět wobelhanj a šjebany psches falschne šwědčženje; fchescžijanstwo do šžē wěrjo, psches šžu trořchtowane a polěpschene! — Ale kať žyle hinať je to wschitko, hdyž mamy woprawdže horjestanjeneho Ebóžnika. Někto nješju japoschtoljo falschni šwědčžojo, ale šahorjeni pschypowjedawjo wěrnosťe. Někto šrosemimy: dokelž je šo jim tón Šnjes woprawdže jako horjestanjeny šjewil, kotryž bē nēhdy we wotrocžtowym šchaleče mjes nimi šhodžil, kotrehož bēchu mjes šchacharjomaj wumrjecž widželi, duž šo wostajicž njemóžachu šwědčžicž wo tym, sčtož bēchu widželi, a blyšcheli, sčtož bē jich najšbožownišche našonjenje, jich najkručžišche pschewědčženje.

Salkad jich žiwjenja bē wot teho cžaga: „Ja šym žiwj, niz paľ ja, ale Šhrystuš je žiwj we mni.“

3. A někto hladajmy hami na šo. Sčto bychmy my fchescženjo byli, njeby-li Šhrystuš horjestanył, a sčto my hmy, hdyž je horjestanył? W našim tekčeže řěka: „Njeje-li paľ Šhrystuš horjestanył, dha je wascha wěra podarmo, a wy hiščeže ježe we waschich hrěchach. Tež tehodla cži, kiž šu w Šhrystuřu wuřnyli, šu šhubjeni. Je-li šo my jeno w tym žiwjenju na Šhrystuřa nadžiju štajimy, dha hmy my bje wschitkimi ludžimi cži najhubjenšchi. Haj, njeje-li Šhrystuš horjestanył wot mornych a njebudžemy-li i nim horjestanyč, dha hmy my fchescžienjo wbořny šjebani cžlowjekojo. Šlaj, Šhrystuš je moje heřto w žiwjenju, wón je mój pucž, moja wěrnosť a moje žiwjenje, mój pschikad a mój wodžer, šo šym psches njeho wumrženj, to je mój trořcht w mořich hrěchach; šo k njemu pschińdu, je moja nadžija we wumrjecžu, a w tamnym šwěče dyrbjal šhonicž, šo i tym nicž njeje, šo šym ja bludnicžku bēžal. Šlaj, mój najšwjecžišchi nadawł je, pschibóřstwo a ške šošchty pschewinycž, pócžiwje, špawnje a bohobojasnje žiwj byč, a ščerpławje wuřmēschenje šwěta ja to njeje; — a hdyž mēnju, šo šym wotřnyjenty kónz dobył, tu dyrbjal šhonicž, šo bēsche to šon, šo šym podarmo džěal, podarmo cžerpil, podarmo šo nadžijal, podarmo wojowal, — šo nicž i tym njeje? Štupče w duchu psched fhorčožo fchescžijana. Tón šprowny tu leži a šwoje pošlednje wojowanje wojuje a na pošlednju hodžimu cžaga. Čžeže je tuto wojowanje. Ale wojowazeho duřcha ma trořcht, to je jeje wěra: „Jesuř, mój Šnjes žiwj je, i nim ja šobu žiwj budu“, to je jeje pschewědčženje: „Moje žiwjenje šy, Šhryščče, hmiereč je moje dobyče.“ A i mērom wumrje, — a někto nje dyrbjalo to nicž byč, žadny Ebóžnik, žane horjestacze, žane wěcžne žiwjenje? Pořlednja nadžija fchescžijana hote šdacze, pošledni trořcht fchescžijana prošdne wumřšlenje? Woprawdže, by-li tať bylo, to bychmy my fchescžijenjo najhubjenšchi mjes wschitkimi cžlowjekami byli; potom by cžlowjek tuteho šwěta mudriřchi a šbožownišchi byl, kiž praji: „Šěmy a pijmy, pschetož jutřje hmy morni.“ Ale, šobu budž džal, tať njeje. Nē, praji wěra, nē, wola lubosť, nē, rjeknje nadžija, a nē praji našch horjestanjeny Ebóžnik ham: „Njeboježe šo; pschetož ja šym žiwj a wy budžecze tež živi!“ Šsměny wěricž, šo je njebjeska domina, hdyž pucžowar k wotpocžinkej, bēžer k mērej, cžerpjazy k wěcžnej wjeřelosčzi pschińdže, a hdyž je tež nam mēřto pschihotowane. Tehodla, moji lubi, dokelž je Šhrystuš horjestanył wot mornych, hmy my šbožowni pucžowarjo Boži, kotřž do njebjeh hladaja, kručje do šwojeho Ebóžnika wěrjo. Tehodla, luby fchescžijano, mēj w pomjatkju Jesom Šhrysta, kiž je horjestanył wot mornych. A ty, Šnježe, pošlył nam wěru, pldž do naš nowe žiwjenje, šo junu i tobu do njebjeskeho kraja pschińdžemy. Šamjeň.

W. M. w K.

Na jutrownicžu.

1. Kor. 5, 6—8.

Šchescžijanske žiwjenje — štajne jutro.

Šlók: Dženš Boži Šsyn ma dobyče ec.,
abo: W. miř. harfa, cžo. 48: Něk wjeřelmy šo wutrobnye ec.

Něk wjeřelmy šo fchescženjo, našch Ebóžnik žiwj šjewi šo
Šaleluja, haleluja!*)
Wón durje rowa pschekama, je šerřcha móžny žiwjenja.
Šaleluja, haleluja!

Š nim radošč ššhadža jutrowna, cžer do njebjas šo
wotewrja!

Duž haleluja wyškajmy, jom' dźat a křwalbu spěwajmy!
 Brěch, smjercz a czert nam njeschłodža, hdyž ryczet Boži
 dobywa;
 Anješ dołh je hrěšcny sapłacził, měr s prawdoszczu
 nam postkicził.

Hdyž woprował ło sa nań je, nam sařtužił je žiwjenje.
 Nětk mamy jehnjo jutrowne, — to Křystus Boži
 šwjaty je.

Wšes njeho wumjedzeni smy my wobsoy s jastwa hrěšcny; smy
 smjercz žahadło je šhubiła, je póžřeta do dobycya.

Nań kud a hela njetrašči nětk dale; smy wšchatsch wobobodni;
 našch Ebožnik knježi w krańnoszczu, smy s nim we wěrje
 šwjajani.

Wón, našcha głowa, žiwy je a našche nowe žiwjenje.
 Duž mamy radošč jutrownu nětk w jutrownym my
 žiwjenju.

Se smjercze sa nim stawamy a w šwětle sbóžnym křodžimy;
 křwaš staru škóseže, schibakřtwa naš wumoženy ch ujejima.

Ně, w czistosczi a wěrnoszczu nětk křodžimy s Boha šwobodni,
 so czěsto nješibane smy a stawy Šesufowe my!

S nim w žiwej wěrje šwjajani kaž křesecziženjo jutrowni,
 kiž jako jeho njewjesta s nim herbujemy nješjeba. — U.

*) Tole dwójne haleluja — ło (přichu spěwanju) po łóždej 1. a 2. rjadach
 wospyjetuje!

Zyrkej a štat.

Šchula a jašo šchula! Tuto prachenje njemjelczi. A došč
 niž na twch tež tu wjazh krócz njemcwaných šchulach: nabožnej
 a konfessionalneje, šwětnjeje abo bjesbóžnej a tej moralnej!
 „Sozialistiska šchula“, to je to nowe heřko w tutej wězy! Wo
 njej ło něhdže tole pišche: „Šchtož dnyrbjesche křesecziženjo na-
 božina sa šchulu bycz, njemnyž tón duch jeneho nadobneho
 žiwjenje nahlada (Lebensauffassung), počneho dobrych počin-
 ňow, to dukonja sa tu nowu šchulu proletariškej republiki tón
 „sozialistusk!“ Tole, ło wě, je w Šakškej pišane! A jena
 nowina tež hnydom praji, so je duž pod „šwětnjeje šchulu“
 pola naš w Šakškej tuta „sozialistiska šchula“ s rošymjenju.
 Pchsezo dale tak! To móže sa naš jeno dobre bycz! Tak ně-
 tetremu, kotryž nětkle sa šwětnu šchulu wustupuje, ło šnadž
 přches to hiščeje w prawym czachu něščto šesdanje wo tym, hdže
 ta šesba dže, a — wón ło wobroczi!

„Erjaj“, šchto njeby tuto šlowo byte mět a tež byty byt
 šam wpt teho wšchelakeho „Erjaj“. To najnowšche — abo
 šnadž tež hižo stare — njes tajkimi wěžkami je „Kirchen- und
 Gebetserjaj“, kaž to jena nowina njemuje. Jene šjednoczen-
 ňtwa w Lipsku (!!) rošchěrja lecžaze kopjeno, kotrež s wustupej
 s žyřkije namořwa. Na šonzu tam řeka: „Wustupeže se žonu
 a džeczi mi! Sa křwaš, pohryebn abo špalenje a druge padn po-
 škieža podpřšany šartell (šjednocženštwu řecznikow), niž jenož
 šobustawam ale tež tajkim, kotřiž hiščeje s wonka šteja. Woni
 řecza w człowškej, nadobnej myšli, kotraž wo Wosy ničžo njemč,
 (Gottfreier Sinn!). A sa šchulu ło pišcheje a žada tež tajki
 „Erjaj“. Řeka w jenej nowinje: „Žadn džei bjes šwjatocž-
 neho šwontjenja (Feierloče), hdžež ružn wotpoczujutej, myšle
 ło hromadža a na něščto ło škožnja, šchtož je wšche hacž
 wšchědne džělo. Wo škončenju džěla ło šhromadža přched jentm
 wobrašom abo přchi jenej štawišnje, přchi rošpominanju je-
 neho šlowa jeneho bařniła abo přchi šanowšchowanju jeneho

šhěršucha — to njech je to wšchědne natwarjenje! To je ta
 nutrošč šwětnjeje šchule, to je jeje šchulška modlitwa!“

S bliffa a s dalofa.

Na ministra železnizow je njedawno jedn puczowat něhdže
 tole pišat: Bě to 24. januara. Běch ło na dwórnišchju
 w Potsdamje do czaha šydnut a so nmi 6 druhich wořobow.
 Šrótko přjedy hacž czah wotjědže, přchindže šastojnik a žadašche
 šebi šartki. Wch je počasachmy. Wo něščto mjentichinach
 přchindže tón šastojnik šažo s nam a řekny ke mni, kiž ja přcht
 wotnje ředžach, žyle šdwóršwje: „Wych wařchu šartku hiščeje
 ras wobladat, prošchu počažče ju mi!“ To ło ni nješdasche
 prawe bheč. Wchšlach šebi, so jenu šhubjenu šartku pola jeneho
 puczowarja pntachu. Duž, ło wobarajo, wotmolwich: „Wobla-
 dacž móžecze moju šartku, tola s ruki ju ja njedam. Ššym
 šebi ju žyle po prawym kupit!“ Šastojnik šartku žyle šwě-
 dnulšwje pruhowasche. Wo tym wón s jentm šady njeho šte-
 jazym knješom někotry šlowa porěcža a ni na to 100 řřivnow-
 šlu papjeru poda, prajizy: „Šsměni wam tutu papjeru wro-
 čiczi, kotruž šče přchi kupjenju wascheje šartki přchi šchaltarju A
 wřichšche placzišny wotedal?“ Š tymaj dwěmaj papjeršmaj,
 řtrejž běch wotedal, bě jena řecza přchilěpena byla. Móžecze
 šebi myšliczi, so buchu šobupuczowarjo, kiž běchu wěž wob-
 ředžbowoli, s tutym jara šwjeřeleni a wunjeřechu šprawnemu
 šastojniku jene móžne šlowa.

Dořtor.

(Wotracžowanje.)

Na řóždej štutych řelšwizow leži něščto šwontych bytoščow, kiž
 ło něhdn žyrkej napjelnike a ło tu modliše — sa czo? ... Š, sa
 mnoho, sa mnoho! We řužizy mějachu ło přchezo sa něščto
 modliczi.

Žónski šłóschtr řjada žisterzišeho Marijineje Šwěšdy šako-
 žichu w řecze 1268 knježkojo s Šamjenza. Žich knježštwu šabasche
 wot šłóschtrškej wody hacž s Połcžizy a wobjimasche něhdže
 šydomdžebacz wřow, nětko pať hižo s wulkeho džěla přche-
 němeženych. Tuton šplah je wšchě šwoje mozy naložil na po-
 němeženje šlowjanského kraja, podobnje kaž druge němske šplahi
 na šwojich knježštwach. Do kraja šwolachu ło němszy koloništojo,
 so bychu němske města šakožili adt. Šamjencžanskim knješam
 pomhasche w jich džěle wobjernje jena wobštejnoscž. Přches jich
 krajinu džěšche stara droha, po řotrejž němszy kupzy, wuczaho-
 warjo a wšchelazy řyrdondejizy ło do Šchlesyškej podawachu,
 — a ło s žyla hižo na drošy, hdžež ło hodžešche, wuřadžowachu.
 Šaj mějachu ło sa něščto modliczi, tehdy a w poščyřichich wicho-
 rojthych wójškich czachach — a maja to hacž do nětka.

Běchmož ło nutnje s šukowškim přcheczelom wobjaloj.
 „Njeměno, šče řhorn?“ bóršy pntny. Wóndžemoj s na-
 šchemu šekarjeje. Šalubi ło wam, je to wořebith człowjeř, do-
 žyla originalny.“

„Ššerb?“ ło woprašam.

„Šaj, dořny Ššerb.“

Džěchmož špokojiwšchi přjedy mašu štarušku „macž“ přche-
 celniwu, so s wobjedže žyle wěščze a s dnyřkom přchindžemoj. To
 by tež bylo, hdy bychmož njepřchischkoj a s tym jeje řucharške
 wumjelštwu njepřchipóšnałoj!

Sa mašu mjentichinu šmój w Šancžizach pola šekarja
 Šencza. Šekarjowa macž naju nuts wjedže.

„Řjencžo, šmēm šastupicz, mašch řhwile?“ šawoła přcheczeř.

„Daj“, kliczi cziho se istny.

„Ale hmój dwaj, pschitwedu hosczaž.“

Ma prosy pokaja so wyhoka postawa lëkarka Rjencza, we kufni hacž do ichije sapinjenej. Mërne, skoro mutne wócžko a rjana, žiwëta, niz pscheyara pëstowana pozna broda cžinja wobliczo na prëni pohlad sympathiske. Tute wócžko bësche mi f hudancžkom. Mózësche wosnamjenicz pak cžlowjeka mjehkeje, bjesstromneje powahi — ale tej cžlowjeka wulkich a hórkich nashonjenjow žiwjenja, kiž hu jo nawucžile tupje f resignaziju abo f njeledžbnosježu do žiwëta hladacz. Ale wošebity cžah we woblicžu, bch rjekt bolostny, dopjelnjowasche wuras wócžka a nje-dajche dolho dwëlowanjam knježicž. Mimo tuteho cžaha dosta wócžko nježnosježe a pomurjenosježe.

„Prošču“, namotwjesche lëkar f krotka a f cžicha. Rëczjesche f wjetšcha cžicho.

Zastupichnoj. Pscheczel poda lëkarjej ruku jako pscheczelej a pschedstaji mje. Bjes dolhich pschedšlowow wupraji tež pschicžinu nascheho wopyta. W tej khwili bësche Rencž f lëkarjom a pocža mje pschepytowacz. Njerëczjesche wjele, ale f mačo klowani poradži so jemu, mje lëpje smërowacz, hacž by so to druhemu se schërotim wukladowanjom poradžilo. Bëch hižo na pol wustronjenu. Potom wotëdže, so by mi lëkarstwo pschiprawil. Trochu klazasche...

Jeho krotkeje nje-pschitominosježe wužiwach f pschekladowanju jeho istny. Bëch f nej bërny hotowy. Mala stwicžka tak ja jeneho, komuž so pschewulleje položnosježe njecha, kiž lubuje wucžel cžicheje domjaznosježe — kotruž po prawym nima. Bjes žony, bjes džëczi, kam khowa so w nje-wullej, cžëhnej istwicžy, so njeby so nješdal bchž tak wožamocženy, so njeby jemu tak styšno bylo. Pižanške blido f polzu herbškich knihow pschi wofnje, lëhanka, kozo a sažo polza f knihemi, na sežënje wobras bëlobrodatoho starza — nana Smolerja, to je wišo, šhtož w skromnej šwi wobkëdžbujemy. Intimneho ničjo. Wišo tak pschikromne, kaž wobydler maleho wucžeka kam.

Wišak hižo dže a nježe bleščku nekajšeje tinktury.

„Potajkim Slowjan, kiž njeje na naš sabyl“, japocžina bjes wscheho rosčëžowanja, jako by jenož pokračowal, jako by jenož nič hižo japocžateje rosčëžowy nawjasowal. „Bratsja na naš japonnichu a my kam na žëbje tež. Woni wo naš nje-wjedžachu — a my nje-wjedžachmy kam wo žëbi. My ani to nje-myšlo žwój lud wopušëčžowachmy.“

Džiwach so, hdyž telko f rta hudancžloweho, sawrjeneho muža šhšchach. Pscheczel na unje wuřnamnje hladasche. Rëkar rëczjesche dale, žëbi do porstow hladajo:

„... A wopušëčžimny jón hacž dotal. Džemy studowacz a tepimny so to zusbje, něšto so bchimny žwoju poslednju mōž žwojemu ludej wënowali... Ale wo wschëm tym žëbi hišëče prajimoy“, doda a pocža nëščto f žpka pōdlanskeho f pschecželom rëczëčž.

Bërny potom hmój so f wotkhodej šëhnyhoj.

„Popoldnju pojëdžemoj du Smjecžëž“, postaji lëkar na dobo pschi džëlenju.

Rencžowe ijewjenje bësche tak nahle a wožabite, so wëšo moju myšl šhlnje wobknježesche. Stajnje žëbi pschispomnich jeho podobu, mër jeho hloža a pohibow, mërnosčž wurasa wofa a žyheho woblicža. Tež jeho žnadne klazanje šdasche so f dopjelnenju pschedstatow wo nim nusne bchž. Čžehodla mje tón cžlowjel tak šajimowasche? Kač žudži wo žwojim ludu a jeho pschichodže! So steji na bješnadžijnym stejnišëčžu, hacžrunjež žwój narod horzo lubuje, žhm f nëčotrych jeho šlowow jažnje špōšnač. Kačku mješesche tutón cžlowjel minyšosčž? Pschetož

so bësche jeho powahu niz runje pschëčželna minyšosčž wufubłafa, so bësche tež jeho wofu mër a jeho woblicžu wony hórki cžah narušowala — to šdasche so mi psche wišo wëšte a nje-dwëlne.

(Pschichodnje dale.)

Njewjedro.

Džen je parjazy. Ššönzo hori wišë štworjenja a hrosy wukušëčžë wschë kwëtki na polu. Žadyn dym njedyma, žadyn ptacž f nječžitože w sežënojim tekku — cžëšchna cžichota je wšchudže. Kwëtki na polu powëšëheja wjadle hločëžki a štonaju w žmjertnych tuhach. W parjatym powëtru so pschivlecžëja cžëmne mhty a škopja so na cžornoschëtu mröčžel, kiž hrosy f nješbožom. Š jeneho wobrasa šchwihaju šhški, hrima so, mröčžel wuwri. Hižo padaju tošte, cžëžke kapki; wišo bëži psched deschëžom pod šëchju; a je tež hižo cžah, dofelž frupy hižo pjerscha po šëchach. — Modlitwa, žaločž je šhšchëčž w kōždej kžëži, na kōždym prosy. Njedotžo — a šhön kraj je wodžety f bëlej cžëlnej plachtu.

Wišcha nadžija špluny kurej po wodže, wón pošëhnje myšl f Bohu prajizy: „Böh je dal, Böh je wšak, Žeho mjeno khwalimny wëčžnje.“ — Ujawka pschëštawa, džiwja hara w pschirodže so pomaku smëruje, a nje-winowate kaž džëčž, kiž so žmëška psches šhšy, pohladnje ššönzo psches mokre mröčžele... E. D.

Morjo.

Wokoto žuchej jemje je na wschëch štronach wulka a šëhroka woda, kotraž mjenujemy morjo. Mórška woda je šëlenojta a nahörzy šłodži, so so njemōže picž. Šdyž namörniam wuňdže šłodka woda, durbja šredž morja f lačžnotu jemrëčž. — Mórške dno je podobne wjeršëhinje nascheje jemje. W morju hu wulke hory, doliny a runiny; mórške dno je pokryte f šłotom, pëškom, kamjenjemi a druhimi wëžani. Morjo njeje nihdy f mërom, nje-pschëštajzy so hibje. W kōždych 6 hodžinach morjo so pschiliwa a w druhich 6 hodžinach pak so wotliwa, mjenujemy to ššhad a pad abo pschiliw a wotliw. Šdyž so šëhnje wëtr, tehdy morjo mōžnje žolmi; tež po wjetšchich morjach so woda tam a žem pscheliwa.

Ma morju živi so wjele ludži, kiž we kōždach a parokōždach roswožuja tvoru na wschë štrony žiwëta. Parokōžče honi para, druge kōžče pak powëtr. Namörniam hroža na morju wulke štrachi, a wërne je pschišlowo:

„Šhtōž so modlicž njewë, tón njëch so na morjo poda.“

E. D.

Wutrajnoščž.

Mongolski wjetčž Timur, pschemōžnik Asije, bë nëhdy nucženy, so ššhowacz psched nje-pschëčželami w roswalenej kžëži, hdyž nëščto hodžin žamotny wofa. Čžyžo žëbi myšl wotwjesëčž wot žwojeho horja, šahlada so na mrowju, kotraž na wyhoku murju wlecžesche se šornom wjetšchim hacž žama, a licžesche, kelko pošpytow bë jich trjebnych, žwoju wofu pschewjesëčž. Džewjecž a šchëšëčždžëšacz krocž šorno na šemju padže, ale mrowja próžy nješpuschëži a — šydomdžëšaty krocž dolëše horje. Šönle pschiklad Timurej tehdy wutrobotosčž pschispori a nihdy tejele wucžby f pomjatka nješpuschëži.

E. D.

Wudawa „Šërbška Žužiza“, družtvo f wobm. ruř.
Samolwity redaktor: šarar W h r g a c ž w Mořacžizach.
Čžisčëčž Smolerjež knihicžisčëčžënje w Šërbškim Domje
w Budšëhinje.